

vyličenou odlišnou povahu veřejného služebního poměru soudcova od poměru, spočívajícího na soukromoprávní smlouvě služební. Z předdeslaného jde, že je zásadní hledisko stížnosti mylné, a že z příslibu přídatku toho, i kdyby vyplýval z výnosu presidia nej. soudu v Brně z 13. dubna 1921 na dobu časově neobmezenou, nemohl st-1 nabýti nároku na přídatek ten.

Než stížnost nemůže míti úspěch ani, pokud spatřuje v usnesení vlády z 30. března 1921 normu, která zakládá nárok na uvedený přídatek. Usnesením tím schválila vláda »Zásady pro udílení služebních přídatků pro členy nejvyššího soudu a generální prokuratury v Brně« a bylo presidium nejv. soudu zmocněno, aby od 1. dubna 1921 do 31. prosince 1921 povolilo jednotlivým členům nejv. soudu a generální prokuratury přídatky od 4.800 až do 7.200 Kč. Současně uvedeno v II. odstavci, že členové nej. soudu a generální prokuratury, kteří jsou nuceni vésti dvojí domácnost, obdrží po tutéž dobu další přídatek ročních 4.200 Kč bez nároku na diety, jež by jim snad podle platných předpisů příslušely. Z toho je patrné, že usnesení vlády týkalo se jen doby od 1. dubna 1921 do 31. prosince 1921 a že mohlo poskytovat v nejpříznivějším případě nárok na přídatek posléz uvedený jen na tuto dobu. Že tomu tak, vysvětluje i z toho, že pro příští léta, inclusive roku 1925, byly přídatky ty povolovány speciálními usneseními vlády, jež byla co do své účinnosti časově omezena. Nemá proto stížnost pravdu, dovozuje-li, že byl st-lův nárok na přídatek ročních 4.200 Kč založen usnesením vlády z 30. března 1921.

Z předdeslaného vysvětluje, že st-1 neměl stíhatelného nároku na přiznání uvedeného přídatku ke dni 1. ledna 1926, a nemohl se proto dožal. úřad jeho subj. práv, odepřel-li mu přídatek ten přiznati. Je proto i druhá stížnost bezpodstatnou.

Č. 9137.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: * Potvrzení stpú-u o tom, zda jde o převod nebo směnu nemovitostí, uskutečněnou na základě zákona záborového a zákonů, tento zákon provádějících a doplňujících (§ 3 bod 3 vl. nař. č. 143/22), není rozhodnutím neb opatřením, nařikatelným stížností na nss.

(Nález ze dne 21. března 1931 č. 3620).

Prejudikatura: Boh. A CCCLVIII/29; srvn. Boh. A 6672/27 a 6707/27.

Věc: Jana P. v K. a řád Benediktinů v B. (adv. Dr. Adolf Harsa z Kladna) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. Rudolf Vyšín) o potvrzení o kráceném přidělovém řízení.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y : Podáním z 29. července 1929 žádali st-lé, aby jim stpú vydal potvrzení, že při převodu cihelny v R. s domy č. . . . a pozemky běží o převod, k němuž stpú dal svolení dle § 7 záb. zák. za účelem zkráceného provedení přídělu zabrané půdy. Inspektorát pro dávky zemské v Praze vyzval prý st-le, aby tímto prohlášením doložili svoji žádost za osvobození onoho převodu od dávky z přírůstku hodnoty podle § 3 č. 3 dávkových pravidel č. 143/22.

Výměrem ze 14. září 1929 sdělil stpú žadatelům, že žádného potvrzení vydati nemůže, ježto prodej cihelny v R. Janě P. se nestal ve zkráceném řízení přídělovém, neboť stpú neměl vlivu ani na označení osoby kupující, ani na stanovení výše tržové ceny.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto výměru podané, obíral se nss především otázkou, je-li výměr ten rozhodnutím po rozumu § 2 zák. o ss.

Ani pravidla o dávce z přírůstku hodnoty (vl. nař. č. 143/22), ani zákony o poz. reformě nemají ustanovení o tom, že by osvobození od dávky z přírůstku hodnoty dle § 3 č. 3 bylo závislé na příslušném prohlášení stpú-u, nebo že by byl stpú povolán vydávati taková prohlášení, pro úřady dávku vyměřující závazná, jako je tomu na př. podle § 18 zák. č. 318/19 co do záboru nemovitostí reklamovaných drobnými pachtýři.

V daném případě domáhali se st-lé podáním z 29. července 1929 u stpú-u prohlášení o tom, že převod cihelny, již koupili z velkostatku státem zabraného, stal se ve zkráceném řízení přídělovém, doloživše, že prohlášení takové žádá od nich úřad dávku vyměřující, u něhož za osvobození tohoto převodu podle § 3 č. 3 dávk. pravidel zažádali. Běželo tedy o pouhý posudek stpú-u, jenž měl nahraditi přímý dotaz úřadu dávku vyměřujícího u stpú-u o povaze a účelu převodu toho s hlediska zákonů o poz. reformě, jak tuto cestu naznačil nss v nál. Boh. A 6672/27 a 6707/27. Posudek takový je toliko součástí skutkové podstaty, již si úřad dávku vyměřující musí vyšetřiti, aby mohl zjistiti, běží-li vskutku o převod osvobozený od dávky z přírůstku hodnoty dle § 3 č. 3 dávk. pravidel. Jemu náleží, aby k posudku tomu stanovisko zaujal a je ve svém rozhodnutí zhodnotil. Teprve pak, budou-li stěžovatelé se svou žádostí zamítnuti, budou se moci proti konečnému rozhodnutí úřadu povolaného rozhodovati o dávce z přírůstku hodnoty, brániti námitkou, že běží o případ § 3 č. 3 dávk. pravidel a reagovati i na případný posudek stpú-u, z něhož rozhodující úřad ve svém rozhodnutí vycházel.

Není tedy výměr stpú-u, jenž ve své podstatě je prohlášením, že v daném případě neběží o převod ve zkráceném řízení přídělovém, rozhodnutím nebo opatřením dle § 2 zák. o ss, a bylo proto stížnost, proti němu brojící, odmítnouti jako nepřipustnou (srov. i usnesení Boh. A CCCLVIII/29).

Č. 9138.

Stavební právo: Demoliční příkaz (podle § 119 stav. řádu pro Prahu) lze dáti jen vlastníku domu.

(Nález ze dne 23. března 1931 č. 119/30).